

Oponentský posudek k habilitačnímu řízení Pavla Horáčka

Katedra zpěvu a operní režie HAMU Praha

Pavel Horáček patří k předním sólistům operního i koncertního hudebního světa. Na svém kontě má stěžejní role barytonového, basbarytonového i basového oboru, které vytvořil v řadě inscenací jak na jevištních pražského Národního divadla a Státní opery, tak i plzeňského Divadla J. K. Tyla a na mnoha dalších scénách.

Pěvecké vzdělání získal na Státní konzervatoři Praha ve třídě svého otce, vynikajícího operního basisty a uznávaného pedagoga Jaroslava Horáčka. Během studia se zúčastnil řady pěveckých soutěží, mimo jiné se v roce 1975 stal laureátem Mezinárodní pěvecké soutěže Antonína Dvořáka v Karlových Varech.

Na operním jevišti debutoval ještě během studia ve Stavovském divadle rolí Kecala v Prodané nevěstě nastudované režisérem Hanušem Theinem podle původní verze v Roce české hudby 1974, v roce 1976 zpíval v pražském Národním divadle v Burianově Vojně v nastudování Pražské konzervatoře. Po dvouletém působení v Armádním uměleckém souboru Víta Nejedlého se v roce 1978 stal sólistou operního souboru pražského Národního divadla, kde působil až do roku 1992. Po rozdělení opery ND se stal členem Státní opery Praha.

V Národním divadle debutoval rolí Figara v Mozartově Figarově svatbě, mozartovský repertoár dále rozšířil i o titulní roli v Donu Giovannim, tato role se stala jednou z jeho stěžejních postav a prokázal v ní nejen pěvecké, ale i herecké kvality. Kromě významných rolí světového repertoáru se díky svým pěveckým i hereckým dispozicím uplatnil i v současných operách (Kašlíkova Silnice a Zbojnická balada, Pauerova Zuzana Vojířová, Jirkovo Podivuhodné dobrodružství Arthura Rowa aj.).

Velký rozsah, objem, nosnost i barevnost hlasu mu umožnila ztvárnit role napříč barytonovým a basovým oborem, a to jak v českém operním repertoáru (Kecal, Paloucký, Mumlal, Budivoj, Rarach, Bonifác, Chrudoš i Lutobor v Libuši aj.), tak i ve světovém, kde ztvárnil Mefistu v Gounodově Faustovi i titulní roli v Boitově Mefistofelovi, Varlama v Borisu Godunovovi, Dalanda ve Wagnerově Bludném Holanďanovi, Scarpia v Pucciniho Tosce, Modrovouse v Bartókově Modrovousově hradu, Amonasra i Ramfise ve Verdiho Aidě i Velkého inkvizitora v jeho Donu Carlosovi, a především náročnou čtyřroli Dapertutta, Coppelia, Lindorfa a Mirakla v Offenbachových Hoffmannových povídkách.

Spolehlivá hlasová technika se u Pavla Horáčka snoubí se schopností výrazového a emocionálního projevu, živým a přesvědčivým herectvím a v neposlední řadě i osobním jevištním charismatem.

Kromě domácích scén má na svém kontě i hojně zahraniční účinkování. Mimo jiné k jeho úspěchům patří i Lutobor v koncertním provedení Libuše v newyorské Carnegie Hall.

K nepominutelným položkám patří i časté účinkování v kantátách a oratoriích, provedení písňových cyklů a další koncertní vystoupení. Své zkušenosti uplatňuje i jako uznávaný člen porot v pěveckých soutěžích.

Pedagogickou dráhu zahájil Pavel Horáček v roce 2000 v Dětské opeře Praha, kde získal zkušenost s nejmladší pěveckou generací a výukou pěvecké techniky s ohledem na věk a uplatnění žáků. Někteří z jeho svěřenců pokračovali poté ve studiu zpěvu na Pražské konzervatoři.

Od roku 2011 je pedagogem klasického zpěvu na Konzervatoři Teplice, kde uplatnil své dosavadní zkušenosti a rozvinul je v podmínkách náročnější výchovy budoucích pěvců operních a koncertních produkcí. Řada z jím zde vedených studentů se úspěšně uplatňuje v pěvecké i pedagogické praxi.

Na Katedře zpěvu a operní režie pražské HAMU působí od roku 2016 jako externista a od roku 2017 jako řádný člen pedagogického sboru. Vychoval zde řadu pěvců, kteří jsou členy sólistického ansámblu i sborů domácích operních domů (Alžběta Vomáčková, Jan Líkař, Michael Skalický, Petr Dvořák aj.).

Z výše uvedeného výčtu uměleckého i pedagogického působení je více než patrné, že Pavel Horáček je právoplatným členem pedagogického sboru pražské HAMU, a proto doporučuji jeho žádost o habilitaci ke kladnému vyřízení.

PhDr. Radmila Hrdinová